

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 1656 van 11 september 2007
in de zaak X/ IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nigeriaanse nationaliteit, op 26 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER PLANKEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:
*“U verklaarde een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig van Sapele. Op 5 november 2006 vertelde uw vriendin (E.) u dat ze zwanger was en een abortus wou laten uitvoeren. U raadde haar dit af omdat ze reeds 3 maanden en 1 week zwanger was en de zwangerschap volgens u reeds te ver gevorderd was. (E.) wou de abortus echter toch laten doorgaan omdat ze een dokter kende die bij een vriendin op vier maanden zwangerschap nog een abortus had uitgevoerd. Omdat (E.) uw vriendin was en u vroeger reeds geholpen had, vergezelde u haar de volgende dag naar de dokter. Na de abortus bracht u (E.) weer naar huis. U zei tegen haar vader, die politieagent was, dat ze hoofdpijn had. (E.) wou immers niet dat haar ouders op de hoogte waren van de abortus omdat dat in Nigeria niet aanvaard wordt door de ouders.
Op 13 november 2006 kwamen vier politieagenten samen met de vader van (E.) naar uw compound. U vluchtte naar een buurvrouw. De buurvrouw vernam dat u onder arrest stond. Blijkbaar was (E.) intussen ten gevolge van de abortus overleden en had ze u genoemd als diegene die haar begeleidde naar de dokter. Toen u dit vernam besloot u onder te duiken. U wou immers niet meer met de politie in aanraking komen omwille van een ervaring uit het verleden waarbij u ten onrechte gedurende meer dan een maand*

werd opgesloten en mishandeld door de politie. U dook onder bij Madam (M.). Op 20 november 2006 ontdekte Madam (M.) echter het vermoorde lichaam van haar dienstmeid met daarnaast een foto van u. Omdat u haar in de problemen had gebracht, vroeg ze u haar huis te verlaten. U liet haar contact opnemen met de dokter die (E.)'s abortus had uitgevoerd. Hij bezorgde u een nieuwe plaats om onder te duiken. Op 23 februari 2007 werd u van dit onderduikadres overgebracht naar een luchthaven. Van daaruit vergezelde (F.), de zus van de dokter, u naar Europa. Bij aankomst van het vliegtuig besloot u weg te vluchten van (F.), op aanraden van een jonge Nigeriaan die naast u op het vliegtuig zat en die vreesde dat u anders in de prostitutie zou terecht komen. Na drie dagen in de luchthaven te hebben rondgezworven vond u eindelijk iemand die u begreep. Hij toonde u de weg naar de Dienst Vreemdelingenzaken waar u op 27 februari 2007 asiel aanvraagde. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.”

1.2. Verzoekster formuleert geen opmerkingen over deze feitenweergave.

1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) U verklaart immers uitdrukkelijk dat u vermoedt dat u door de autoriteiten enkel gezocht wordt omwille van het aanwijzen van de dokter die de abortus op (E.) uitvoerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is niet onaannemelijk dat de politie u hierover zou willen ondervragen, aangezien u de enige getuige bent en abortus in Nigeria strafbaar is voor de persoon die de ingreep uitvoerde (zie informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U verklaarde echter niet meer in contact te willen komen met de politie omwille van een vroegere arrestatie (zie gehoor CGVS, p. 11). Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat u van deze arrestatie nooit eerder melding maakte tijdens uw asielprocedure, wat merkwaardig is aangezien u verklaarde gedurende meer dan een maand onschuldig te zijn vastgehouden en mishandeld (zie gehoor CGVS, p. 3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaarde u echter uitdrukkelijk nooit opgesloten te zijn geweest of een aanslag op de lichamelijke integriteit gekend te hebben (zie gehoor DVZ, p. 15). Bijgevolg is uw reden om niet mee te werken met de Nigeriaanse politie niet aannemelijk. Wanneer u trouwens met deze lacune en tegenstrijdigheid in uw verklaringen geconfronteerd werd zei u dat men er u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar gevraagd had (zie gehoor CGVS, p.12). Het is echter niet aannemelijk dat u dit feit dan niet zelf aanbracht tijdens het gehoor op DVZ, gezien het belang ervan. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u verklaarde voor de DVZ geen problemen gekend te hebben in Sapele (zie gehoor DVZ, p.13) en dat u de vragen met betrekking tot opsluiting en aantasting van de lichamelijke integriteit wel degelijk beantwoordde (zie gehoor DVZ, p. 15).”

2. Verzoekster beweert dat zij niet enkel gezocht werd als getuige omwille van het aanwijzen van de dokter. Zij stelt dat ze er van uitging dat zij onder andere gezocht zou worden om de dokter aan te geven. Verzoekster verklaart dat ze reeds een maand lang onschuldig had vastgezeten en dat de vader van E., die ook werkzaam is bij de politie, rancuneus was tegenover de abortus en iedereen die hiermee te maken had.

Verzoekster stelt dat haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken moeten geïnterpreteerd worden dat ze nooit opgesloten werd of een aanslag op de lichamelijke integriteit heeft gekend naar aanleiding van de abortus van E.

3. Verweerder stelt dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat ze dacht dat de politie enkel wilde dat zij de dokter zou aanwijzen.

Gezien verzoeksters verleden in onmiddellijk verband staat met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij dit ter sprake zou hebben gebracht voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te

brenge ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het Commissariaat-generaal wel degelijk verklaarde dat ze dacht dat de politie enkel wilde dat ze hen de dokter zou aanwijzen (administratief dossier, stuk 3, p.11). Verzoeksters bewering, dat zij niet enkel op deze basis werd gezocht, vindt geen steun in het administratief dossier en wordt niet gestaafd met enig begin van bewijs.

Verzoeksters meldde niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze reeds een maand onschuldig was opgesloten en mishandeld. Zij verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk, toen haar gevraagd werd of ze ooit werd opgesloten, het slachtoffer was geweest van een aanslag op de lichamelijke integriteit of andere types van intimidatie, dat dit niet geval was (administratief dossier, stuk 11, p.15). Verzoeksters verklaringen zijn niet aannemelijk. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvSt., X., nr. 163.364, 10 oktober 2006; RvSt., X., nr. 150.135, 13 oktober 2005). De bestreden motivering is derhalve terecht en wordt door de Raad overgenomen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt verder als volgt:

“Bovendien verklaart u dat vier politieagenten en de vader van (E.) naar uw huis kwamen om u te arresteren, maar slaagde u er wel in te ontkomen naar het huis van uw buurvrouw, wat opnieuw niet aannemelijk is. Het feit dat u, zonder begeleiding, in uw huis uw kledij mocht gaan aantrekken terwijl de politieagenten u opwachtten wijst niet op een ernstige vervolging door de autoriteiten. Ook het feit dat men u nadien niet kwam zoeken bij uw buurvrouw, waar u de rest van de dag verbleef (zie gehoor CGVS, p. 5), wijst niet op het feit dat de autoriteiten u viseerden als dader. In deze is het bovendien uiterst merkwaardig dat u, die zich de rest van de dag op een boogscheut van uw woning bevond, niet op de hoogte bent van wat er met uw vader, die bij de politieagenten zou achtergebleven zijn, gebeurde.”

2. Verzoekster betoogt dat zij ontkwam omdat ze andere kleding mocht aantrekken in een andere kamer, waarna ze kon ontsnappen langs de achterdeur. Verzoekster stelt te zijn gevlucht naar een naburige “compound” doorheen de smalle steegjes, zodat het moeilijk was om haar op te sporen. Ze stelt dat het logisch is dat ze als ze onderduikt bij de buurvrouw, zij niet meer in verbinding staat met het thuisfront en bijgevolg niets afweet van de toestand van haar vader.
3. Verweerder repliceert dat het niet ernstig is dat verzoekster, indien de politie haar daadwerkelijk wou arresteren, in de andere kamer kleren kon gaan aantrekken en kon ontsnappen. Van verzoekster mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij informatie zou inwinnen over het lot van haar vader.

4. Het is niet aannemelijk dat verzoekster, geconfronteerd met 4 politieagenten én de vader van E., die eveneens politieagent is, zich zonder enige vorm van bewaking in een kamer kon omkleden.
Haar bewering dat het logisch is dat ze niet meer in verbinding stond met het thuisfront, is een loutere ontkenning van de bestreden motivering en als dusdanig niet dienend ter weerlegging ervan. Dit klemmt des te meer aangezien verzoekster niet ontkent dat zij zich op een boogscheut van haar woning bevond. De bestreden motivering is terecht en wordt door de Raad overgenomen.
- 4.1. De bestreden motivering vervolgt:
“Verder is het opmerkelijk dat u van heel wat essentiële elementen in uw verhaal niet op de hoogte bent. Zo kent u niet de naam van (E.)'s vader, wat merkwaardig is gezien het uw vriendin was en gezien hij diegene was die u in uw compound kwam zoeken (zie gehoor CGVS, p. 10). Verder weet u niet of (E.) tijdens de abortus onder narcose was, door welk soort arts ze werd behandeld en of ze al dan niet aan afspraak had voor de abortus (zie gehoor CGVS, p. 9). U weet ook niet of het (E.)'s eerste abortus was (zie gehoor CGVS, p.10). U bent er bovendien niet van op de hoogte of de politie een onderzoek voerde naar de moord op (R.), de huismeid van (M.) (zie gehoor CGVS, p. 12). U verklaarde enkel met uw eigen problemen bezig te zijn. Uit uw verklaringen blijkt echter dat (R.) zou vermoord zijn in uw plaats, wat het merkwaardig maakt dat u niet zou geïnteresseerd zijn in het onderzoek dat naar de moord zou lopen.”
2. Verzoekster verklaart dat E. een cliënte was van haar kapsalon, dat ze geen hartsvriendinnen waren en dat ze niet de naam van al de ouders van haar cliënten kende. Ze stelt dat ze E. geen vragen heeft gesteld en dat ze in de wachtruimte is blijven wachten, zodat ze niet weet of het haar eerste abortus was, of ze onder narcose was en of ze een afspraak had. Verzoekster stelt dat ze het psychologisch niet aankon om het over de zaak van Rita te hebben.
3. Verweerder stelt dat de abortus en het feit dat de vader van E. verzoekster zocht, de kern uitmaken van verzoeksters asielrelaas, zodat logischerwijze kan worden verwacht dat zij hierover nauwkeurige verklaringen kan afleggen. Volgens verweerder kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster geïnteresseerd zou zijn in het onderzoek naar de moord op Rita, aangezien zij zelf het eigenlijke doelwit was.
4. Verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over E. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ze dat E. haar beste vriendin was (administratief dossier, stuk 11, p. 13). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde ze dat ze haar foto aan E. gaf omdat ze vriendinnen waren (administratief dossier, stuk 3, p.10; stuk 11, p. 14). In het verzoekschrift verklaart ze daarentegen dat E. slechts één van haar cliënten was en dat zij geen hartsvriendin was (stuk 1, p.2 en 5). Verzoeksters verklaring, dat ze E. geen vragen stelde is, gelet op de vermelde vertrouwensband, niet aannemelijk.
Haar verklaring dat ze in de wachtruimte is blijven wachten, is een loutere herhaling van haar eerdere verklaringen (administratief dossier, stuk 3, p.9) en evenmin dienstig aangezien kan aangenomen worden dat ze, gelet op haar positie als vertrouweling, enige belangstelling zou hebben getoond omtrent de behandeling van E..
Verzoekster legt incoherente verklaringen af met betrekking tot haar kennis over de moord op Rita. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde niet te weten of de politie een onderzoek begon naar de moord op Rita en dat ze enkel met haar eigen problemen bezig was waarbij zij, toen haar erop gewezen werd dat dit haar problemen zijn, verklaarde dat M. haar er iets van gezegd zou hebben als er iets belangrijks was en dat ze niets zei (administratief dossier, stuk 3, p. 12). In het verzoekschrift verklaart zij echter psychologisch een zeer zware tijd te hebben gekend en dat zij, telkens wanneer M. iets over de zaak wou vertellen, dit

psychologisch niet aankon ten gevolge waarvan het onderwerp bewust werd gemeden (stuk 1, p. 6). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd.

5.1. De motivering vervolgt:

"Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet hebt uitgeput alvorens internationale bescherming te vragen. U liet het immers na een advocaat te contacteren om de zaak te onderzoeken of te informeren bij een ander politiekantoor in een andere stad of dorp (zie gehoor CGVS, p. 13). Er mag van u verwacht worden dat u enige stappen zou ondernemen om eerst uw beweerde 'problemen', die zoals hierboven werd gesteld, enigszins kunnen gerelativeerd worden, in Nigeria te regelen alvorens uw land te verlaten.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. Het krantenartikel uit My News.com (dd. 13 maart 2007) dat u faxte naar het Commissariaat-generaal verandert niets aan deze conclusie. Het artikel kan immers bezwaarlijk als bewijs voor uw relaas worden weerhouden. Vooreerst blijkt uit de pagina van de krant dat het aan de lezers is om artikels en foto's door te sturen, waardoor vragen kunnen gesteld worden bij de betrouwbaarheid van dit medium. Bovendien zijn het artikel en de foto niet duidelijk (leesbaar) en past het artikel niet in de plaats die blijkbaar voorzien was (er blijft een groot blanco gedeelte over). Het is ten slotte opmerkelijk dat feiten die plaatsvonden in november 2006 plots in een krant van maart 2007 opduiken. Gezien deze opmerkingen kan het artikel niet als bewijs worden weerhouden."

2. Verzoekster verklaart dat een advocaat voor haar niet te betalen is. Ze kon niet naar een politiekantoor gaan omdat deze allemaal met elkaar verbonden zijn en ook omwille van haar gerechtelijk verleden. Zij stelt dat de vader van E. de daders wou vatten en dat er geld nodig is om de goodwill van de politiediensten in Nigeria te kopen.

Verzoekster stelt dat niet ontkend kan worden dat een krantenartikel werd gepubliceerd over haar vervolging.

3. Verweerder stelt dat verzoekster beroep kon doen op de autoriteiten in Nigeria en dat ze zich met betrekking tot de politie beperkt tot blote beweringen waarvoor zij geen begin van bewijs aanbrengt. Haar gerechtelijk verleden werd volgens verweerder al eerder in twijfel getrokken. Verweerder stelt vast dat verzoekster nalaat de originele versie van het krantenartikel neer te leggen en dat de neergelegde fax geen bewijswaarde heeft. Verweerder wijst erop dat verzoekster de in de bestreden beslissing opgeworpen argumentatie rond het krantenartikel niet weerlegt.

4. Verzoeksters verklaringen over de raadpleging van een advocaat, over de Nigeriaanse politiediensten en over de vader van E. vormen een loutere herhaling van de reeds eerder in de procedure door haar afgelegde verklaringen (administratief dossier, stuk 3, p. 10-13). Deze is niet dienend ter weerlegging van de bestreden motivering, mede in acht genomen dat van verzoekster mag verwacht worden dat zij minstens een poging zou hebben ondernomen om bescherming te bekomen in haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekster de bestreden motivering aangaande het krantenartikel - dat niet in origineel wordt voorgelegd - niet weerlegt, zodat deze als niet-betwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

1. Verzoekster vraagt om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in de zin van artikel 48/4 en artikel 3 EVRM. Ze werd reeds vroeger slachtoffer van herhaaldelijke ernstige slagen en verwondingen, mishandelingen en gevangenneming van een onschuldige. Het krantenartikel doet vermoeden dat ze wordt vervolgd voor moord en zij kan niet rekenen op hulp van de bevoegde instanties.
2. Verweerder stelt dat verzoekster haar vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken. Aangezien zij zich voor haar verzoek om subsidiaire bescherming steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis van haar asielrelaas kan zij zich evenmin beroepen op een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster geeft volgens verweerde niet op concrete wijze aan op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden is.
3. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St, nr 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, van de voormelde wet van 15 december 1980.
De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze aangehaald in haar asielrelaas. Derhalve kan, de ongeloofwaardigheid van dit relaas in acht genomen, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend aan verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 september 2007 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.